

PHẦN 9

Một làn gió nhẹ mơn man trên mặt, Phúc cảm thấy khoan khoái sau cái oi bức ban ngày. Gió làm tà áo Phúc bay phất phơ, như một sự vuốt ve từ những chốn xa xăm bí ẩn nào đó.

Phúc cảm thấy nếu không phải lo âu, thì ít ra cô cũng đang chờ đợi một điều gì? Cô luôn nghĩ sẽ xảy ra một sự kiện liên quan tới cô, hoặc có thể chỉ là một cơn giông trên nền trời quang đãng.

Cô nhẹ lắc đầu trầm nghĩ. Mình lại bị lôi cuốn theo trí tưởng tượng nữa rồi. Phúc nghĩ tới những gì đã xảy ra trong mấy ngày qua. Nghĩ đến bà mẹ chồng nay đã trở thành thân tình gắn bó.

Thanh Lam cũng từ Nha Trang gọi điện về cho cô mỗi chiều. Cô ta reo cười bảo là đang sung sướng đi tìm một túp lều lý tưởng cùng Hoà. Giọng nói của Lam rõ ràng là đang rất hạnh phúc.

Phúc thở dài:

- Họ hạnh phúc biết đường nào. Họ vẫn luôn chờ đợi nhau.

Còn riêng cuộc đời của cô thì không hề thay đổi. Hào và cô vẫn sống như hai người xa lạ dưới cùng một mái nhà. Họ vẫn lịch sự và xa lạ. Phúc cố gắng nhìn anh bằng ánh mắt khác sau những lời tâm tình của bà Thắm. Nhưng không sao được với cô. Hào vẫn luôn là người đàn ông oai nghiêm mà cô rất sợ hãi. Tuy nhiên, cô cũng nhận ra anh là đứa trẻ thiếu tình thương, bị mẹ hắt hủi. Niềm an ủi duy nhất là được mang dòng họ một nhà quý tộc của ông bà. Trái tim nhân hậu của cô cũng làm cho cô thấy thương con người ấy.

Những nỗi niềm sợ hãi khó giải thích anh gây cho cô không hề giảm bớt. Cô cảm thấy lo sợ run lên mỗi khi Hào bước vào phòng mình. Người cô như co rúm lại mỗi khi anh đến gần. Và cô nhớ lại cái đêm anh bắt thằn búp và phòng cô.

Cô thường hỏi mình, Hào có trở lại lần nào khi cô đang ngủ thiếp đi không? Mỗi tối khi lên giường ngủ và tắt đèn, cô lo lắng theo dõi động tĩnh. Nhưng rồi mỗi sáng phải thức dậy, cô nghĩ là anh đã không tới. Hoặc nếu có tới thì cô đã không hay.

Trời đã dần vào tối, bóng tối dưới hàng cây dày đặc, Phúc định lên lầu thì cửa phòng khách bật mở, Minh Trí bước vào:

- À, chị Phúc đây rồi. Tôi đã tìm chị mãi, không biết chị ở đâu.

phúc hỏi:

- Anh muốn gặp tôi?

Trí nhẹ cười:

- Bao giờ tôi cũng muốn gặp chị. Nhưng đặc biệt tối nay, tôi cần nói chuyện với chị.

Phúc cười nói:

- Vậy tôi đây, anh nói đi tôi nghe.

- Vâng. Đúng thế. Trí ngắm nhìn cô với ánh mắt thán phục. Tôi không dám khen chị tuyệt vời, chị sẽ cho tôi là người tầm thường đến chán.

- Anh nói không thừa đâu. Tôi muốn nghe những lời phỉnh nịnh về mình. Anh thấy có kỳ cục không?

- Chị muốn nói là mình không được nghe nhiều lời khen chứ gì? Nên cẩn thận đấy chị, không nên làm mất vẻ tự nhiên của chị bởi cái tính kiêu căng của mình đấy nhé.

- Minh Trí! Anh khỏi day dứt về điều đó. Bởi vì những lời khen ngợi đối với tôi rất hiếm. Vì vậy tôi được đánh giá cao.

- Vâng! Mùa hè đến, khi chị cùng Thiên Hào trở về Nha Trang chị sẽ nghe nhiều lời ca ngợi về chị. Lúc ấy tôi tin rằng chị sẽ hết sức kiêu hãnh nhìn tôi và nghĩ rằng tôi nói với chị những điều thật nhảm chán.

Phúc nhìn anh kêu lên vẻ nghịch ngợm:

- Khiêm tốn quá đấy, Minh Trí. Hạ thấp mình quá đấy. Anh sao vậy hả?

Trí khẽ gật đầu:

- Vâng... có lẽ chị nói đúng, tôi trở nên rụt rè, chính vì tôi muốn nói với chị về vấn đề ấy. Tôi với chị có thể ra vườn hoa, ở đó chúng ta không bị quấy rầy và có thể nói lên tất cả những gì tôi muốn nói với chị.

Phúc bước ra trước, khu vườn hoa trong biệt thự tỏa mùi hương thơm ngát. Bà Thắm rất yêu hoa nên chọn những thứ hoa làm nổi bật giá trị khu vườn.

Phúc ngồi vào băng ghế, khẽ nói:

- Anh có điều gì muốn nói với tôi?

Trí đáp, giọng khó hiểu:

- Cái đó còn tùy. Chị sẽ là người phán quyết điều tôi sắp nói ra.

Phúc nhướn mày, ngạc nhiên về bản khoản:

- Liên quan nhiều đến chị đấy!

Khoảnh khắc ấy Phúc thấy Minh Trí rất khác với ngày thường, cô nhìn anh, tìm hiểu xem cái khác thường ấy ở chỗ nào. Thực tế, đây là lần đầu tiên cô thấy Trí nghiêm túc, thậm chí nghiêm túc lạ.

Nụ cười nở trên môi Trí thường xuyên, cả vẻ hóm hỉnh của đôi mắt, reo cười trong giọng nói, tất cả những cái vốn quen thuộc ấy ở anh bỗng bay biến hết. Trước mắt cô đứng là một nhân vật xa lạ bắt đầu nói:

- Tôi muốn nói với chị về Minh Du và tôi:

- Minh Du à! Phúc giật mình thốt lên.

Minh Trí nói, vẻ hết sức xúc động:

- Tôi xin phép cưới Minh Du, em gái chị.

Minh Phúc ngạc nhiên đến mức không thể trả lời được. Cô sững sờ nhìn anh. Cuối cùng đáp:

- Nhưng Minh Du còn trẻ quá, lấy chồng làm sao được?

- Tôi biết là chị sẽ trả lời như vậy. Nhưng chị Phúc ạ! Xin chị nghe tôi. Chị biết là tôi đã trải qua một cuộc sống nhàn rỗi và vô tư ở tuổi thanh xuân, lẽ ra tôi làm gì đó bổ ích cho đời. Nhưng rồi tôi không làm được gì khi cha tôi mất. Và người đời thường bảo tôi là loại cha nào con nấy. Vâng. Suốt đời cha tôi chưa bao giờ làm việc lương thiện lấy một lần. Hào nuôi tôi, tôi dựa vào anh ấy để sống, trong lúc tôi chỉ kiếm được chút ít tiền nhỏ nhoi với các mẫu vẽ áo dài. Thực tế, tôi chưa hề cảm thấy hứng thú cần phải làm bất cứ việc gì cho đến lúc gặp Minh Du. Chị Phúc! Chị là một trong những người đàn bà đẹp nhất tôi từng gặp, tôi ưa thích chị? thậm chí tán tỉnh chị, nhưng tôi chưa hề say mê chị như hiện nay tôi say mê Minh Du.

Phúc đột ngột hỏi:

- Thế còn Minh Du? Nó có yêu anh không ?

Trí gật đầu khẽ giọng:

- Có, Minh Du yêu tôi. Tôi biết vì sao chị lo lắng, Minh Du đã phải lòng nhiều người. Nhưng lần này thì khác hẳn, với tôi tin rằng tình yêu của Minh Du và tôi sẽ sâu sắc vĩnh viễn. Tôi yêu cô ấy say đắm.

Ánh mắt Trí long lanh sáng với niềm xúc động say sưa. Minh Phúc nhìn anh với vẻ lo âu.

- Anh tin chắc lời nói của mình thành thật không? Minh Du còn dại khờ lắm, chưa hề từng trải đâu.

- Minh Du cần người trông nom. Điều đó chị biết hơn ai hết, chị Phúc ạ. Lần đầu tiên có người cần đến tôi. Tôi sẽ nhận trách nhiệm về Minh Du. Tôi biết mình sẽ thành công trong việc tôi làm và sẽ làm vì hạnh phúc, niềm vui của Minh Du tùy thuộc vào đây.

Phúc vui vẻ nói:

- Anh và Minh Du dự định hết mọi việc, nên tôi không còn phải nói gì nữa.

- Chị Phúc Chị thật tuyệt vời. Chúng tôi sẽ trở về Nha Trang, tôi đã liên hệ với các người bạn, tôi đã được họ giúp đỡ về mặt giấy tờ để tôi thành lập một nhà may thời trang. Tôi cam đoan với chị, tôi sẽ thành công và Minh Du chắc chắn sẽ hạnh phúc bên tôi.

- Tôi rất vui mừng cho anh và em gái tôi.

Trí nở nụ cười sung sướng và tin tưởng. Phúc hết sức ngạc nhiên nhìn Trí. Một con người hoàn toàn mới. Bắt đầu có sự nghiệp, có uy tín, không còn bị ai khinh rẽ.

Tôi sẽ làm lễ cưới rất sớm, chị Phúc thấy sao?

- Tôi nghĩ còn quá sớm, có thể chờ một thời gian nữa anh Trí ạ.

Minh Trí kêu lên:

- Tôi sẽ không yên tâm. Minh Du lại xiêu lòng người khác thì tôi sẽ đau khổ. Không bao giờ, tôi yêu Minh Du, và cô ấy cũng yêu tôi, cả hai muốn cưới nhau ngay. Minh Du phải luôn ở bên tôi. Chị Phúc Khi người ta có một vật quý báu, thì không ai bỏ nó dọc đường. Chị hiểu chị Phúc thay đổi cách xưng hô:

- Cô chú hẳn đã tính xong mọi việc. Tôi rất xúc động, khi cô chú vẫn xin phép tôi. Cảm ơn Minh Trí.

- Hôm nay và mãi mãi, tôi mong chị đồng tình. Chúng tôi luôn luôn cần đến chị.

- Vâng. Cô chú sẽ có tất cả cái đó. Chú biết rồi đó.

Bất giác Minh Phúc chia tay, Minh Trí siết chặt bàn tay Phúc buông lời:

- Chúng tôi mong muốn ở chị một điều. Chị đừng nói việc này với bất cứ ai hết nhé!

- Vì sao vậy? Phúc ngạc nhiên hỏi:

Trí khẽ giọng đáp:

- Vì một sự cần trọng cần thiết. Trước hết, vị trí của tôi phải được ổn định.

Phúc vừa nói, vừa cười:

- Vâng. Tôi hiểu.

- Minh Du muốn tôi báo với chị. Nhưng chị phải hứa giữ bí mật cho tôi.

Phúc khẽ đáp:

- Tôi hứa, và sẽ không bỏ sót bất cứ điều gì để bảo đảm thành công của chú đúng không?

Trí khẳng định:

- Chắc chắn sẽ thành công. Mai tôi sẽ đi mua nhẫn cưới cho Minh Du đây chị Phúc.

- Tôi mong chú thương yêu và đem hạnh phúc đến cho Minh Du. Được thế tôi cảm ơn chú rất nhiều.

- Tôi đã thề nguyện với chị là tôi yêu cô ấy suốt đời với tất cả khối óc và trái tim của mình.

Phúc nghẹn lời xúc động với đôi mắt ướt lệ. Rồi cô vội cúi xuống, một nụ cười gương thân yêu hướng về Minh Trí. Cô nói:

- Tôi rất mừng là chú trở thành em tôi.

Trí thật vui quàng tay qua vai Minh Phúc siết nhẹ như bày tỏ sung sướng của mình. Lúc Phúc quay lại cuối vườn hoa, cô trông thấy Thiên Hào bước tới cùng Tiến Đạt. Cô thoáng nghĩ hai người đàn ông đã trông thấy họ. Cả hai vừa đi vừa chuyện trò rất tự nhiên nên Phúc cũng không lo nghĩ gì.

- Đẹp quá Hào hả?

Đạt lên tiếng khen khi thấy những bông hoa dưới ánh đèn tỏa sáng. Trong lúc Minh Trí vội chạy đi tìm Minh Du.

Đêm đã khuya và Minh Phúc bước vào phòng của em mình. Cô nói với Du là mình hết sức vui mừng về việc Trí hỏi cưới Minh Du.

Du nhìn chị nói, với nét mặt tràn đầy hạnh phúc:

- Em rất sung sướng. Em chỉ lo chị giận em thôi.

- Vì sao chị lại giận em?

- Minh Trí sợ chị cho là em còn quá trẻ. Riêng em thì em không hiểu sao, bởi vì chúng em thật sự yêu nhau.

Phúc ôm choàng lấy cổ em gái:

- Minh Du! Ngày nay, em yêu chú ấy thì phải tiếp tục yêu chú ấy suốt đời. Đó là điều quan trọng chị nhắc nhở em.

- Chị Phúc! Lắm lúc em thấy mình nông nổi. Nhưng em biết bản phận làm vợ em muốn được như chị vậy. Chị luôn giúp đỡ, khuyên dạy cho người khác. Em muốn như chị.

Phúc xúc động luôn em rời từ giã trở về phòng mình. Những lời nói của Minh Du làm cô sung sướng phấn chấn.

Trước khi bước vào phòng ngủ, phúc đứng lại nhìn ra khu vườn hoa ngắm nhìn trong sự cô đơn tẻ nhạt.

Trong bầu không khí im phăng phắc tiếng kẹt cửa vang lên sau lưng khiến phúc giật mình ngoảnh lại. Hào đứng trước ngưỡng cửa, bóng anh in trên nền ánh sáng. Anh vẫn mặc quần áo dự tiệc. Anh không nói gì hết. Phúc hỏi anh, giọng ngạc nhiên:

- Anh đang cần gì phải không?

- Đúng. Hào đáp, giọng anh đầy vẻ uy hiếp khiến Phúc sợ hãi.

Cô đứng sững giữa gian phòng, hai tay khép chặt vào nhau. Thiên Hào bước tới gần cô và nhìn cô với ánh mắt dữ dằn:

- Minh Phúc! Đã đến lúc chúng ta cần thẳng thắn cùng nhau.

- Thì chúng ta vẫn như vậy từ xưa nay chứ sao? Cô đáp và không trách ánh mắt anh:

Anh chợt hét lên:

- Sao? Cô cho rằng cô thẳng thắn với tôi ư?

Phúc đập nhanh:

- Thì quả là vậy?

Anh gằn giọng:

- Dối trá.

Câu trả lời của Hào làm tim Phúc nhói đau. Cô lão đảo và áp ứng:

- Em... Không hiểu anh nói gì cả?

Hào cười khuấy:

- Tôi không tin cô đâu. Buổi tối tôi nhìn thấy rõ ràng cô trong vườn hoa. Tôi nhìn thấy rất rõ cô và Minh Trí.

- Ô! Chỉ có thể thôi à? - Phúc thốt lên vui vẻ trong lòng nhẹ hẫng đi.

Nhưng rồi bỗng nhớ đến lời hứa với Trí, lòng cô chợt lo âu.

Hào đáp, giọng chua chát:

- Đúng... Như thế đấy .

Giọng cô thật trầm lắng:

- Thiên Hào! Nghe em nói... Em không thể giải thích với anh, nhưng em...

Anh lại hét lên:

- Tôi không cần giải thích. Chính mắt tôi trông thấy thế là đủ rồi.

Bất ngờ Hào nắm chặt hai vai cô. Phúc rùn mình sợ hãi. Mỗi sợ hãi cô đã từng cảm thấy khi có một anh:

- Tôi chỉ là một người đại dột. Tôi lấy cô là vì tình yêu. Đúng Minh Phúc! Tôi yêu cô ngay lúc đầu tôi gặp. Tôi hiểu cô khác những người đàn bà tôi từng gặp. Cô sống cho người khác nhiều hơn cho riêng mình, biết hy sinh lo cho các em như một người mẹ. Tôi thấy cô cho họ tất cả những gì tôi luôn luôn thiếu thốn. Tình thương yêu sự âu yếm. Tôi hiểu người tôi cần duy nhất trên đời là cô thôi, Minh Phúc Cô có biết lâu nay tôi cố nhẫn nhục chờ đợi cho tình yêu thức tỉnh trong cô, khiến cô dần dần yêu tôi. Nhưng thời gian và sự kiện đã phản lại tôi, mọi sự việc dồn dập nhanh chóng đến với tôi. Tôi sợ mất cô, cứ ngỡ mình tìm được giải pháp. Cô nhận lời lấy tôi và tôi để cho có có thời gian... ngu ngốc biết dườnng nào? Trong khi tôi chờ đợi thì một kẻ khác đã tước đoạt mất tình yêu của tôi.

Sững sờ, Phúc cố giải bày cho anh hiểu cô:

- Thiên Hào! Anh nghe em nói. Anh phải nghe em nói.

- Tôi không cần nghe, tôi biết tất cả những gì xảy ra sau lưng mình. Sự trong trắng, ngây thơ của cô đã làm tôi khiếp hãi. Đúng chúng làm tôi khiếp hãi, tôi không dám đến gần cô vì tôi sợ tình yêu của tôi làm cô khiếp hãi và xa lánh tôi. Thật là.. trong lúc tôi mơ tưởng về cô như về một con người hoàn thiện, toàn mỹ, thì cô đi tình tứ với Minh Trí, Thật đê tiện.

Những lời nói của anh như những làm roi quất vào mặt thôi thúc lòng dưng cảm của Phúc.

Cô kêu lên tuyệt vọng:

-Thiên Hào! Không đúng! Anh phải nghe em nói.

Vừa nói, Phúc vừa cố sức để Thiên Hào bỏ cô ra. Nhưng vô hiệu, chỉ như lửa đổ thêm dầu.

Anh càng nắm chặt tay cô và kêu lên như điên dại:

- Tôi phải tin. Tôi buộc phải tin điều tận mắt tôi đã nhìn thấy. Cô chấp nhận tình yêu của một kẻ khác. Bây giờ, tôi cho cô biết, tôi sẽ làm như hấn... tôi, tôi là chồng của cô...

Phúc nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ van xin, năn nỉ:

- Thiên Hào! Em van anh. Không. Em van xin anh.

Mặc kệ lời cô nói, Hào tiến về phía trước.

Vâng Chi ủng công vô ích, giờ đây Phúc là tù nhân của anh. Đột nhiên Hào đặt môi anh lên môi cô, hôn cô say đắm. Phúc rùn mình, cô cố vùng thoát ra, cô loạng choạng bất lực, không còn biết gì nữa hết. Như thể hào đã chiếm đoạt hết cả linh hồn của cô.

Anh ghì chặt đôi môi cô lâu đến mức thời gian như ngừng đọng lại. Anh như uống hết toàn bộ năng lực, toàn bộ sức sống của Phúc. Đến khi Hào rời môi khỏi môi cô và đặt cái hôn nhẹ lên cổ Phúc vẫn rã rời.

Một lần cuối cùng, Phúc hét lên:

- Không. Thiên Hào! Buông em ra.

Anh đứng lặng im chốc lát nhìn say đắm vào nỗi sợ hãi của Phúc. Như thể động lòng trước lời kêu thảm thiết rồi anh lại ngắm nhìn cô.

Phúc hất đầu về phía sau, đôi mắt sững sờ, đôi bàn tay run rẩy. Nhưng cô cảm thấy trong ánh mắt đang áp đảo ánh mắt nhìn ngọn lửa làm cô kinh hoàng.

Cuối cùng Hào bỏ cô xuống, anh mới vòng tay đột ngột khiến Phúc phải bám lấy chân giường. Phúc đứng lúc một lát, cổ dần nén tiếng thở gấp trong lúc anh nhìn cô với ánh mắt đầy tuyệt vọng. Nhưng Phúc khiếp hãi không hiểu gì hết.

Hào quay gót bước ra, cánh cửa đóng ập lại sau lưng anh và Phúc chỉ còn lại một mình. Nỗi cô đơn bắt đầu tràn về bên phúc.